

Vzpomínka na nejkrásnější stromek v mém životě

Stárnu. A jak mi ta léta stále přibývají, čím dál častěji se mi vtírají do vzpomínek prožitky dávno minulé – někdy hodně dávno minulé.

Dětství jsem měl krásné. Rodiče milující, starostlivé – prostě báječné lidi. Takže vzpomínám rád.

Jako mladší školák jsem míval nádherné prázdniny. Tatínek si vzal dovolenou a jezdili jsme stanovat. Byl šikovný rybář a maminka z jeho úlovků kouzlila na ohýnku takové dobroty, že se mi sbíhají sliny ještě dnes. A ještě něco mi zní v uších dodneška: její smích byl nádherný, zvonivý, povzbuzoval dobrou náladu nám i všem v okolí.

Jedno léto jsme zase vyjeli na naše každoroční putování. Počasí nám přálo, ryby braly, ale nějak to nebylo ono. Brzy jsem zjistil, v čem to vězí. Maminka se totiž nesmála. A když, tak nějak divně, jakoby smutně.

Na konci prázdnin jsme se vrátili domů, všechno se zdálo normální, začal nový školní rok.

Někdy v první polovině září naši někam odjeli, ale vrátil se jenom táta. Maminka je prý nemocná, nechali si ji v nemocnici. Co teď? Babičky jsme už neměli, domácnost neměl kdo vést. Musel táta. A začal a vedl si dobře. Šlo nám to jakž takž, ale maminka scházela, hlavně ten její zvonečkový smích. Při návštěvách v nemocnici se na mě sice usmívala, ale nebylo to ono.

Čas plynul, přiblížily se Vánoce. Měsíc, ne který jsem se vždycky těšil. V bytě to vonělo maminčiným cukrovím, uklízelo se, i když u nás bylo uklizeno vždycky, rodiče vedli záhadné rozhovory a velká bílá skříň v chodbě byla najednou zamčená. Proč asi?

A letos nic z toho. Žádná vůně, skříň stále dostupná, prostě jako by se Vánoce neblížily. Tatínka jsem se na nic nechtěl ptát, protože byl stále smutný, nemluvný. Vánoce bez maminky – bez jejího smíchu, její stále dobré nálady – to jsem si vůbec nedovedl představit.

Den před Štědrým dnem se něco najednou jakoby změnilo. Táta se začal usmívat, někam pořád odcházel, tvářil se tajuplně. Ničemu jsem nerozuměl a usínal jsem s tím, že u nás zítra veselo nebude.

Ale bylo!!

Ráno stál v obýváku vánoční stromek, opelichaný – asi co zbyl poslední v tržnici, ozdobený všelijak – asi co táta v noci po bytě našel. Ale byl tu a před domem zahoukala sanitka, která přivezla z nemocnice maminku. Tatínek se včera od pana primáře dozvěděl, že nám mámu na Štědrý den propustí. A tak koupil cukroví (samozřejmě nevonělo jako maminčino), koupil a nazdobil stromek i dárek jsem našel – několik knih s názvem „Školák Kája Mařík“. Byl jsem nesmírně šťastný a věřil jsem (věřím dodneška), že mi maminku přinesl ten pokřivený stromek a tím se stal nejkrásnějším v mém životě. A toho „Káju Maříka“ pořád oprašuji, protože také jako já miloval svoji maminku.

Ta moje se uzdravila a dožila se vnoučat, tedy mých dětí.

Mgr. Jiřina Fišerová

31. 10. 1933

